

Anke Kranendonk

BRAND

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2024

1

‘Ik heb zin in je,’ fluisterde ze in mijn oor. Celine keek me aan, haar linkeroog gleed langs het puntje van haar neus. Het was duidelijk dat ze iets ondeugends van plan was. Het haar in een rond toefje op haar hoofd gedraaid. Zoveel schoonheid in een doodgewoon lyceum.

‘Ik ook,’ antwoordde ik en ik keek om me heen. Het was pauze, de hal was volgestroomd met leerlingen. Hoezo: *Ik heb zin in je?* Ja, ik had altijd zin in Celine.

‘Naar het bos, beetje kietelen,’ zei ze. ‘Als we nu gaan, kunnen we met de tweede bel weer terug zijn. Tenminste, als je opschiet.’ Ze sloeg de deur van haar kluisje met een klap dicht, draaide de sleutel om, pakte mijn pols en trok me achter haar aan.

‘Wat gaan jullie doen?’ vroeg Rudy en hij keek me aan met een soort vals lachje. Of was het jaloezie? Ian stond buiten bij de deur, ook hij riep iets, maar we liepen verder, alsof we ze niet hoorden.

‘Wat gaan we...’ vroeg ik toen we de weg overstaken, naar het fietspad toe. Ze viel me in de rede.

‘Gewoon, even de boomwortels lostrillen in hun aarde.’

We liepen het bos in. Ze stapte kloek vooruit, alsof

ze precies wist waar ze naartoe moest en recht op haar doel afging. Het zweet liep nu al van mijn haar richting mijn wenkbrauwen. De dorre takken kraakten onder onze schoenen.

Zodra we amper drie bomen gepasseerd waren, stond ze stil, legde haar handen om mijn wangen en zocht mijn lippen. Ik proefde haar zachte mond die naar mierzoete aardbeien smaakte.

‘Celine,’ fluisterde ik, zodra ik even kon ademhalen.

Daar was haar mond alweer. Die zoende mijn lippen, mijn wangen, hapte in mijn oor.

‘Kom mee,’ zei ze. Ze liet me los en draaide zich om.

Op haar lichte linnen schoentjes, die met een dun bandje om haar enkels waren geknoopt, probeerde ze zonder te wankelen over de knisperende bladeren te lopen. Al snel merkte ze dat het niet werkte, stond stil, trok met een vlotte beweging de schoenen van haar voeten en liep door.

‘Nog tien minuten,’ zei ik en ik kon mijn tong wel afbijten. Wie gaat er nu in de spannendste tweede pauze van zijn schoolbestaan de tijd in de gaten houden?

Bij dicht struikgewas sprong ze van het pad, kneep in mijn hand en trok me naar beneden.

‘Hier,’ zei ze, terwijl we op het mos hurkten.

‘Verder!’ zei ik.

‘Welnee.’

Ze gaf me een duwtje, zodat ik achteroverviel, ging rustig boven op me zitten, trok mijn T-shirt een stukje omhoog en zoende mijn bovenlijf. Ze maakte er

grommende geluidjes bij, alsof ze in een hazelnoottaartje hapte.

Mijn handen gleden over haar jurk, richting haar billen. Net toen ik daar was aanbeland, kwam ze over-eind en trok haar jurkje uit. Ze was naakt! Geen beha, geen slipje.

Had ze al vier lessen met haar blote billen in een lokaal gezeten, zonder dat iemand het doorhad? Of juist wel?

‘Celine, wat is...’ Ik maakte mijn zin niet af, liet mijn handen over haar warme achterwerk gaan.

Ze lachte geheimzinnig, maar zei niets.

‘Heb je iets bij je?’ vroeg ze vervolgens.

Razendsnel gingen mijn gedachten. Was ze werkelijk van plan om hier in het bos, in een paar minuten...? Moest ik nee zeggen? Dacht ze dat ik dat ‘iets’ altijd op zak droeg, meenam in mijn etui? Moest ik vragen wat ze bedoelde?

Ze grinnikte, begroef haar gezicht in mijn hals.

Dat blote lijf dicht tegen me aan. De opwindung knapte zowat mijn broek uit.

Ze voelde het, een hand ging naar beneden, probeerde de knoop los te maken. Hij zat te strak dicht. Ik bracht mijn hand tussen haar lijf en mijn broek, morrelde de knoop los. Ze kwam weer op mij liggen, haar warme lijf tegen me aan, haar borsten over mijn tepels. Haar hand wurmde zich tussen mijn broek en boxershort. Er was nauwelijks ruimte.

‘Stil,’ zei ze, en ze liet haar hand op mijn boxershort liggen. ‘Er loopt iemand, niet kijken.’

Ik kruiste mijn armen over haar blote lichaam.

Met onze neuzen in de kuiltjes van elkaars sleutelbeen wachtten we af. Het haar van Celine kriebelde, ik moest de neiging om te niezen onderdrukken. Ik hoorde haar ademhaling, rustig en diep.

De wandelaar kwam dichterbij, we hoorden de dorre bladeren ritselen. Was er een hond bij?

Iemand kuchte, heel dichtbij.

De greep om mijn schouders werd steviger. Mijn ogen hield ik gesloten. Roerloos bleven we liggen. Het schuifelen hield op. Hoelang konden we dit volhouden? Vijf seconden, tien?

Het geluid van ritselende bladeren klonk weer en stierf toen langzaam weg.

We konden weer hoorbaar ademen en onze grepen verslaptten. Ze keek naar me.

‘Mijn damhertje,’ zei ze. ‘Je krulletjes steken omhoog alsof er geweitjes gaan groeien.’

Het voelde niet bepaald als een compliment om opgewonden van te raken.

Celine kwam overeind, keek om zich heen en pakte haar jurk van de grond.

‘Gelukkig,’ zei ze. ‘Ik was even bang dat die meegenomen was door de mysteryguest.’ Ze keek op haar horloge. ‘Volgende keer verder, goed?’

‘Nee,’ zei ik. ‘De boomwortels liggen nog te vast.’

Ze trok haar onderlip naar beneden.

‘Laatst keer economie,’ zei ze. ‘Moet ik heen, anders zak ik.’ Ze trok haar jurk aan, pakte haar schoenen en deed een stap. Ik kwam overeind en volgde haar.

‘Ga je...?’ vroeg ik, toen ik naast haar liep en ik wees naar haar taille.

Ze lachte, stond stil, toverde een lapje tevoorschijn uit de zak van haar jurk en trok het razendsnel tot een string over haar billen.

Wow, kon ik alleen maar denken toen we het bos uit liepen. Celine en ik. Roman en Celine.

2

‘Waar ging je nou zo snel naartoe?’ vroeg Rudy, toen we na het zesde buiten stonden.

‘Met Celine?’ vroeg Ilan.

Ik lachte, mijn vrienden lachten. Ja, ik had haar. Veroverd. Al klinkt dat onaardig, zo voelde het wel. Ik, de zittenblijver, met Celine, het verleidelijkste meisje van de school. Al bijna twee maanden waren we aan het daten. Het moest maar eens een relatie worden.

Ilan vroeg of ik zin had om mee te gaan naar zijn huis. Ik kon niet, had nog een lesuur te gaan.

Op dat moment klonken er sirenes.

‘Maffe lucht,’ zei Rudy direct.

‘Er fikt iets,’ zei Ilan.

De jongens trokken hun neus op.

‘Heel rare lucht,’ zei Rudy en hij wees in de verte. Zwarte rookpluimen hingen boven het dorp.

‘Wat een takkeherrie. Wat zou er zijn?’ vroeg Ilan.

Ik haalde mijn schouders op, maar mijn buik trok samen. De sirenes die met hun alarmerende hoge tonen voorbij gierden, de brandgeur die in de lucht hing, mijn adem die in mijn keel bleef steken.

Celine liep voorbij, legde even een hand op mijn bil, lachte naar me, haar oog trok naar haar neus.

Ik voelde hoe mijn mond een grimas vormde. Ze zwaaide naar me door haar vingers een voor een te bewegen.

De jongens trokken even hun wenkbrauwen op, namen hun fiets uit het rek, zeiden lachend gedag en reden weg. Ik ging de school weer in.

Binnen ving ik flarden van gesprekken op: er was een grote brand, een schuur stond in de fik. Iemand zei dat het een huis was, weer een ander noemde het een gebouw dat brandde. Een heel bedrijventerrein.

De stank hing in het klaslokaal toen ik binnenkwam. Ik liep naar mijn plek, legde mijn tas op de tafel en deed mijn best om stevig op de grond te blijven staan.

Mijn klasgenoten liepen meteen door naar het raam. De lucht kleurde steeds zwarter, leek het. Het moest wel een grote fik zijn, zoveel rook zou zich anders niet ontwikkelen. Twee jongens sloten de ramen.

De geur was al mijn poriën binnengedrongen, het trok mijn aderen in, mijn spieren, mijn ingewanden. Ik werd misselijk; mijn huid voelde alsof er duizenden spelden in werden gedrukt. Mijn keel zat nog steeds dicht. Daar stond ze, pal voor me, met haar slordige vlechtjes op haar schouders. 'Mee, mee!' riep ze.

Nee, dacht ik, dat kan niet meer. Dat is geweest. Ga weg!

Ik schoof mijn stoel naar achteren en ging zitten, opende mijn tas, graaide erin met mijn hand, op zoek naar een pen.

Mee! Mee! Nee! Nee! klonk het in mijn hoofd.

De docente Engels kwam binnen. Ze riep de klas tot

de orde, maar iedereen bleef door elkaar praten. De brand moest in de buurt zijn, het was een rare geur.

Iemand las een pushbericht van zijn telefoon voor: 'Het oude gebouw van Philips, dat al een tijd anti-kraak bewoond werd en binnenkort zou worden gerenoveerd, is in vlammen opgegaan.'

Mijn oren begonnen te suizen. Ik tuurde weer in mijn tas maar keek niet echt. De sirenes hielden niet op met loeien.

Het was ontzettend warm in het lokaal. Mijn huid bleef tintelen. Ik probeerde zo veel mogelijk diep adem te halen, maar werd er alleen maar lichter van in mijn hoofd.

Ik stond op. Ging weer zitten. Moest mijn telefoon pakken en ik belde mijn jongste broertje.

'Ro?' zei hij vragend door de telefoon.

'Jo,' antwoordde ik. Meer hoefde ik niet te zeggen. Dat hij opnam was genoeg.

'Ben nog op school,' zei hij. 'Is er iets?'

'Uh, nee,' zei ik. 'Nee. Later.'

Ik belde het volgende nummer.

De docent kwam naar me toe. Ze hield haar hand op om de telefoon in ontvangst te nemen.

'Mevrouw,' zei ik. 'Sorry. ...k-k.' Ineens kwam de letter i niet uit mijn mond. 'Maar 'k voel me niet goed. Mag 'k weg? Sorry.' Ik stond op, hoorde de docent roepen dat ze cijfers van de proefwerken had. Zonder uitleg te geven liep ik langs haar, de klas uit.

Op de gang belde ik mijn andere broer.

'Roy Boy. Wat is er?'

'Niks, even horen waar je bent.'

‘Op het plein. Het stinkt.’

‘Welk plein?’ Ik riep het haast.

‘Hé, kalm, gewoon op school.’

‘O ja,’ antwoordde ik. ‘k Zie je.’

Mijn keel bleef dichtgeschroeid en wilde niet meer open.

Op het scherm stond Celine: *Mmm*, 🤔 ❤️ *xxx*.

Ik stopte de telefoon in mijn broekzak en liep de school uit. De stank leek erger geworden. Ik haalde mijn fiets uit de stalling en reed het plein af. Even wilde ik rechts afslaan, richting huis, maar haast automatisch stuurde ik links het fietspad op, reed tegen het verkeer in, tot waar ik de polder in kon gaan.

Ik duwde flink op mijn trappers, legde mijn armen op het stuur en scheurde verder.

Het was niet de eerste keer dat zo’n drang om te racen me overviel. Maar deze intensiteit overdonderde me compleet. Misschien kon ik door knetterhard te fietsen eindelijk en voorgoed aan de andere kant van de tunnel vol dikke drab uitkomen. Tijd heelt alle wonden, zeggen ze. Maar één moment kan blijkbaar alles weer naar boven halen.

De mest in de weilanden rook heerlijk vergeleken bij de brandlucht in het dorp. Op sommige velden liepen schapen. Hun nakomelingen huppelden vrolijk in de wei of stonden dicht bij hun schapenmoeder te wachten tot ze mochten drinken.

Moest ik naar de brand gaan? Moest ik kijken of mijn broers er nu wel waren? Wolf en Claudio waren net nog op school. Maar pap en mam zouden echt niet gaan.

Ik begon te hijgen, ademde door mijn neus in en door mijn mond uit. Rustig, langzaam. Het lukte niet.

Ik stapte af. Belde mijn vader.

‘Da Silva,’ zei hij, met een stem die verraadde dat hij diep geconcentreerd bezig was. Blijkbaar had hij niet eerst op zijn telefoon gekeken, anders had hij geweten met wie hij sprak.

‘Ja hoi,’ zei ik.

‘Roman?’

‘Ja oké. Sorry. Ik stoor. Doei.’

‘Is er iets?’

‘Nee hoor.’

‘Waar ben je? Het ruist daar.’

‘O, stukkie fietsen. Nou doei.’ En ik drukte hem weg.

Ik belde mijn moeder. Ze was in gesprek. Ik deed mijn oortjes in en reed verder.

De weg splitste zich, het pad naar links voerde met een omweg terug naar huis, als ik rechtdoor ging zou ik bij een dorp van twintig huizen uitkomen. Ik maakte een rondje en ging dezelfde weg weer terug. Inmiddels was ik zo uitgeput dat ik iets rustiger ging fietsen.

In de verte rezen de rookpluimen hoog boven de huizen uit.

Weer belde ik mijn moeder. Nu kreeg ik haar aan de lijn, ze was boodschappen aan het doen.

‘Gaat het goed?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei ze. ‘Is er iets?’

‘Nee niks, neem je kaas mee?’

Even bleef het stil, toen zei ze dat ze dat zou doen en verbrak ze de verbinding.

Aan de andere kant van de weg graasden grote

koeien. Eén stond met zijn benen wijd en zijn staart omhoog. Laaiend hard pieste hij een flinke straal de grond in. Raar gezicht toch, zo'n koe met zijn ronde achterpoten.

Zouden deze dieren emoties hebben? Konden zij dierbaren missen? Hoe zouden ze daarmee omgaan? Koeien konden niet fietsen.

Ik moest kalm worden. Niemand had hier wat aan. Ik moest mijn gedachten onder controle krijgen, gewoon aan iets anders denken en dat minstens tien minuten in mijn gedachten herhalen. Even niks voelen, in rechte lijnen denken.

Ik concentreerde me op de bewegingen van het trappen, ik lette op de spierspanning in mijn bovenbenen waarmee ik op de trappers duwde. Dat was mooi, dat was een goede bezigheid.

Het laatste stukje besloot ik niet langs school, maar via het bos te gaan. Zo hoefde ik het dorp niet in.